

Arrest

**nr. 86 047 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 november 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op 23 maart 2012 verklaart de gemachtigde deze aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 21.01.2011, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur d.d.19.03.2012 (zie gesloten omslag) blijkt het volgende:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Rusland (Tsjetsjenië).

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden (E.V.R.M.).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 ... aan betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). ..."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder verwijt de verzoekende partij het bestuur een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij betoogt dat het afwijzen van een aanvraag 9ter strijdig is met artikel 3 EVRM, dat absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling. Dit is het geval omdat de verzoekende partij *in casu* de bescherming inroept omwille van haar gezondheid, terwijl de reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake gezondheid niet opgelegd is volgens de wet. De bestreden beslissing bevat geen motivering waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.

De verzoekende partij voegde een recent bewijs bij haar aanvraag dat er geen behandeling in het land van herkomst mogelijk is. De arts stelde dat de ziekte een vernederende behandeling kan uitmaken maar dat de behandeling beschikbaar en behandelbaar is in Tsjetsjenië. Dit is in strijd met het rapport

dat de verzoekende partij bij haar aanvraag voegde. De bestreden beslissing is dus niet afdoende gemotiveerd en zij schendt de zorgvuldigheidsplicht. De verwerende partij maakte een manifeste beoordelingsfout. De verzoekende partij merkt verder op dat de bestreden beslissing gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende werd gemotiveerd.

De verzoekende partij kan op niemand terugvallen in Polen. Zij heeft ook geen ziekteverzekering en kan in Rusland geen gepaste medische verzorging krijgen (ook geen terugbetaling). Ook op dit punt schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 2 van het EVRM of de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt. Dit onderdeel is onontvankelijk.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing geen motivering bevat waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken. Dit is echter niet correct. Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 19 maart 2012, waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst, en dat overigens integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, is zeer uitgebreid en bevat onder meer de volgende vermeldingen:

“... Ik weerhoud een VSD zonder hemodynamische weerslag, 6-maandelijks te volgen door een pediatr en/of cardioloog. Er dient aandacht besteed te worden aan endocarditispreventie in geval van bacteriële infecties. Betrokkene kan reizen en geniet als kind de nodige mantelzorg van de ouders. De vraag stelt zich naar de behandelingsmogelijkheden in Rusland (Tsjetsjenië).

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

*- Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank:
van International SOS van 10.05.2011 met uniek referentienummer 1PAR015626*

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de behandeling en opvolging door een pediatr en een cardioloog beschikbaar zijn in Rusland (Tsjetsjenië).

Verwijzend naar het toegankelijkheidsonderzoek op datum van 14.03.2012:

“De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd. Mensen komen om het juiste niveau van specialisatie terecht op basis van een systeem van doorverwijzing. De patiënt kan zelf het hospitaal of de specialist kiezen naargelang waar hij of zij de kwaliteit van de zorgen het beste vindt. Voor kinderen tot 14 jaar is er gratis zorg in gespecialiseerde ziekenhuizen. Voor kinderen jonger dan drie jaar is de medicatie gratis. De ouders van betrokkene leggen geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zouden zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene in staat is om in haar eigen levensonderhoud te voorzien.”

Hieruit kan besloten worden dat er geen belemmeringen zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het herkomstland.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Rusland (Tsjetsjenië).

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Het enige wat de verzoekende partij tegen deze zeer uitgebreide motivering, die bovendien gesteund is op objectieve en gezaghebbende bronnen, inbrengt, is de loutere bewering dat zij een recent bewijs bij haar aanvraag voegde dat er geen behandeling in het land van herkomst mogelijk is, en dat de arts stelde dat de ziekte een vernederende behandeling kan uitmaken maar dat de behandeling beschikbaar en behandelbaar is in Tsjetsjenië maar dit is in strijd met het rapport dat de verzoekende partij bij haar aanvraag voegde. De verzoekende partij betwist de vele concrete en uitgebreide argumenten van de ambtenaar-geneesheer echter op geen enkele concrete wijze. Zij verwijst louter naar ‘rapporten’ waaruit haar standpunt volgens haar zou moeten blijken, wat uiteraard niet volstaat om de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing te weerleggen.

Voor zover de verzoekende partij stelt dat zij geen ziekteverzekering heeft en in Rusland geen gepaste medische verzorging kan krijgen, en ook geen terugbetaling ervan, merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich hier weer beperkt tot een loutere bewering die zij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt. Deze loutere bewering volstaat dan ook niet om de volgende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen: *“De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd”, “Voor kinderen tot 14 jaar is er gratis zorg in gespecialiseerde ziekenhuizen. Voor kinderen jonger dan drie jaar is de medicatie gratis. De ouders van betrokkene leggen geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zouden zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene in staat is om in haar eigen levensonderhoud te voorzien”, en “Betrokkene kan reizen en geniet als kind de nodige mantelzorg van de ouders”.*

Voor zover de verzoekende partij stelt dat het afwijzen van een aanvraag 9ter strijdig is met artikel 3 EVRM, dat absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling, en dat dit is het geval omdat de verzoekende partij *in casu* de bescherming inroept omwille van haar gezondheid, terwijl de reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake gezondheid niet opgelegd is volgens de wet, merkt de Raad op dat de reden van afwijzing omwille van gezondheidsredenen wel degelijk geregeld wordt door de wet, en wel in artikel 9ter van de vreemdelingenwet zelf:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Uit deze formulering blijkt dus dat dit artikel de voorwaarden bepaalt waaraan een ziekte moet voldoen opdat de aanvrager in aanmerking zou komen voor een machtiging tot verblijf. Het moet namelijk gaan om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Het argument van de verzoekende partij mist derhalve juridische grondslag.

Uit de bespreking van het enig middel is gebleken dat de verzoekende partij geenszins de door haar aangevoerde schendingen van wetbepalingen en beginselen aannemelijk maakt. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC